

MARTEN

Met tegenzin stak hij de T-shirts in de koffer die reeds flirtte met het aantal toegelaten kilo's. Het gewicht van Martens reiskoffer bood geen concurrentie voor dat van het geheim dat hij met zich meezeulde en hij voelde de sterke drang om zich te ontdoen van minstens een van beide. Het was niet het juiste moment om te vertrekken, maar een geldige reden voor een annulering had hij niet. Een onfortuinlijke samenloop van omstandigheden met een portie slecht inschattingsvermogen en gewone domheid konden niet tippen aan een plotse, maar dringende ziekenhuisopname of een onaangekondigde natuurramp. Maar Marten voelde zich alsof er vitale organen weggenomen werden, of eerder, alsof hij vastzat in een allesverwoestende windhoos. Hoe kon hij vertrekken, doen alsof er niets aan de hand was en zo'n puinhoop achterlaten? De reisagent, in tegenstelling tot zichzelf, zou zijn gevoelswereld echter geen voorrang geven op de echte.

CHRISTEL

Ze herkende het hemd, ze wist het zeker. Zijn zus had het hem gegeven met Kerstmis en hij had toen erg duidelijk gemaakt dat dit het beste hemd was dat hij ooit kreeg. Ze wist dat nog, want

Bert richtte zijn woorden en blik niet naar zijn zus toen hij het riep. Christel had gedaan alsof ze niet hoorde wat haar man tussen de regels zei. Zij gaf hem elke Vaderdag een nieuw hemd. Dat hun dochter inmiddels zeventien was verklaarde het plaatsgebrek in die rayon van de kleerkast thuis. Maar dit hemd met het roze stiksel had dus al die tijd hier gehangen, in deze kast, in dit appartement. Christel had ervan kunnen opkijken, maar dat deed ze niet.

Ze keek naar de sleutelhanger, de afbeelding van de eenzame vrouw stak haar nog meer tegen dan voordien. Deze erfenis leek op een compromis na een jarenlange onderhandeling, alleen beseften anderen niet dat zij al die tijd mee rond de tafel had gezeten.

LIA

Ze had geluisterd, het bankje onder de oude eik had dienst gedaan als biechtstoel. Lia was echter niet in een vergevingsgezinde bui. In plaats daarvan was ze rechtgestaan en vertrokken zonder haar gesprekspartner nog een blik te gunnen. De puzzel kon bijna gelegd worden, maar ze had er geen zin meer in. Voor haar part mochten de ontbrekende stukjes wegwaaien, opgegeten worden door een rat in het riool, verstuurd worden naar een adres aan de andere kant van de wereld. Degene die deze stukjes momenteel in handen had, mocht ermee doen wat ze niet laten kon.